

Značaji dreves 6 – Bor

Prilagodljivost in gibkost

To drevo je mogoče bolj kot druga v mojem Življenju odigralo pomembnejšo vlogo iz preprostega razloga, ker stoji ravno na koščku zemlje, ki mi je bil kot dekletu najbolj priljubljen, kasneje pa prišel v nego Hoste in je še. Zdaj je bor osamelec, edino drevo, poleg nekaj starejših lip okoli bližnje cerkve, ki jim je bilo med vojno prihranjeno in ni bilo posekano, da bi vojaki iz tankov videli s hriba, zaradi česar so naredili golosek. Kdor bi raziskoval povprečno starost dreves, bi presodil, da pred 200 leti ni bilo nobenega drevesa na Zemlji, ker redko drevo presega to starost.

Zato je 200 letni bor na naši parceli tako dragocen in me spominja na avstralsko orjaško sekvojo, ki me je 7 ur, proti moji volji, gostila v svoji krošnji v prepričanju, da z nje ne pridem živa. Tako sekvoja kot bor izžarevata tiho silovitost, ki jo vsako telo zazna in se nagibam k prepričanju, da je ravno zaradi njega to tako privlačna točka za ljudi, ki radi sedajo na jaso pod njim, se nastavljajo soncu, h kateremu gleda cel dan in se spočijejo ob gozdnem direndaju, ki ga povzročajo ptice, drobni godalci in druga prisrčna gozdna bitja.

Sekvoja je bila prelomnica mojega Življenja, ki me je odprla za govorico Živih. To je storil pravzaprav smrtni strah, ko sem ujeta visoko v njeni krošnji čakala milosti, da me kdo reši. Zdaj vem, da je strah odprl moj mehur in me zil z energijo sekvoje, fenomen, ki sem ga zasledila le v Tolteški zupuščini. Ker sem tik pred potjo doživela podobno stanje na gozdnem odmiku, ne da bi bila v smrtnem strahu, me je od tega nepozabnega in čarobnega občevanja dalje zanimalo, kako bi lahko slišala drevesa, kadar hočem.

Seveda kot 24 letnica nisem vedela, kaj sem si zares zaželela. Vem pa danes :). Če bi vedela takrat, si tega verjetno ne bi želela, ker bi mi misel to razložila tako, da bi me od tega odvrnila. Danes, ko vem, kaj je želja zares potegnila za sabo, pa bi se ne mogla želeli višje želje. Spoznala sem, da moram ne le biti v smrtnem strahu, pač pa dejansko umreti.

Ko podoživljam razplet te želje, bi rekla, da se je z njo postavilo vse moje življenje njej v prid in urejalo okoliščine na tak način, da sem bila, razen treh let mestnega življenja, ki me je le še bolj pognal v naravo, obkrožena z zdravimi gozdovi ali posameznimi močnimi drevesi. Če ne bi doživela sekvoje, ne bi ločevala drevesne moči po njihovi starosti in zdravosti. 600 letna sekvoja je izžarevala tako strahospoštovanje, da me je izničila v vsem zlaganem, napuhlem in samovšečnem, česar mnogi ne dosežejo niti po 30 letih meditativnega življenja.

Koliko, koliko vabljenja in trkanja na srce sem potrebovala, da sem se vdala v praktičen vidik te moje želje in vem, da mi brez narave in močnih dreves ne bi uspelo. Hrup v meni je bil premočan, da bi se mogel sam od sebe zaustaviti..., potrebovala sem šok smrtnega strahu in desetletja poskušanja tihotenja, da zdaj utihne na ukaz.

Čeprav tega nisem vedela, ne opazila, za nazaj prepoznam v naravi najvišjo podobo nečesa, čemur smem reči učiteljica in v boru, za naše gozdove gotovo guruja brez primere. Bor je, gotovo še kakšno drugo drevo, univerzalen, vsestranski, okreten in iznajdljiv. Je tako široko razponski, da mu ne morem dati konkretne značilnosti, razen, da je prilagodljiv in gibek, po duhu in telesu.

Tudi pri sebi opažam to univerzalnost, vsestranskost, kot mačka zmeraj na nogah, kakorkoli in kamorkoli jo vržete. Ljudje so mi, ob spremljanju mojih podvigov, pogosto govorili, da je meni lahko, ker imam to ali nimam onega. Že takrat sem imela o tem tiho vedenje, da iz njih govori strah, ki v posedovanju ali neposedovanju nečesa vidijo razloge njihovih izbir. A vse bolj opažam, da so se dolga in redna zadrževanja v gozdu izrazila tudi skozi moj značaj. Zato sem se po letih poskusov, da bi otrokom in odraslim predstavila to čarobno moč gozda na nekaj urnih gozdnih obiskih, ali skozi govorjenje na delavnicah, začela poslavljati o te ideje in se zdaj navdušujem predvsem za večdnevne gozdne odmike.

Kako silovita je moč gozda, ne kot lokacije, kamor morate šele iti, pač pa kot bivalnega, delovnega, izobraževalnega in sprostilnega okolje od zore do zore, moramo ljudje znova osvojiti in gozdove začeti vpletati kot temeljno izhodišče vsega, kar pride z nas. O tem, ali je mogoče poustvariti izvirno raznovrstnost, bujnost in obilnost gozdov, tu ne bom govorila, a če je kaj bora v meni, brez dvoma rečem, da lahko. On se bo pobral in uspeval povsod.

Kljub temu, da je življenjska pestrost močno okrnjena in je, v povprečju, od 100 vrst posamezne oblike Življenja le še 1 ali 2, v borih, ki danes uspevajo na Zemlji, še vedno najdem med seboj tako raznolike vrste, da bi jih skoraj ne mogla uvrstiti v isti rod.

Rdeči in beli bor imata prav robustno toleranco na zunanje pritiske in lahko pod težo snega popolnoma spremenita svoj videz v ležeče velikane, zatem se ob razbremenitvi povrnejo v popolnoma vzravnano lego. Kakšna gibka čvrstost! Visoka tanka drevesa rdečega in belega bora vas bodo navdušila kot balerine z ubranim pozibavanjem, pri čemer vrhovi, v sinhronem upogibu, često sežejo prav do tal. Za povrhu pa veter, ki šumi skozi njihove iglice, daje vtis, kot da se nahajate ob morju in poslušate valove, ki enakomerno brusijo obalo. Vsako drevo, kadar veter veje skozenj, ima svojo melodijo. Čudovita glasba za najbolj tenkočutne.

Po drugi strani pa navaden bor, samoraslec, ki krasi našo parcelo, komaj zamaje krošnjo, ko zaveje močan veter in se niti ne upogne, niti ne zlomi, vseeno po je gibek, prilagodljiv in spreten v vsakem pogledu in me po svojem duhu, spominja na barba pape, ki se tako preoblikujejo okoliščinam primerno, da potegnejo iz njih najboljše kot lahko.

Borova zmožnost, da zraste zavrt kot kljuka iz skalne razpoke visoko nad previsom, je naravnost navdušujoča. Kako je to sploh mogoče! Kakšna iznajdljivost in smelost! Kakšna trdoživost in prožnost! Kakšen pogum! Kakšna moč! Kakšna lepota!

Ob njem me je sram vsakega jamranja in vsakega razloga, zakaj ne dajem najboljšega od sebe in zakaj se še jezim, žalostim ali odlašam s cvetenjem. In ni malo prizorov iz osebne zgodovine, v katerih sem jadikovale nad mnogimi stvarmi.

Ni to, da danes ne bi imela dobrih razlogov za pritoževanje, le to je, da bolj kot ste naravni, manj vas zanima cel svet. Prezaposleni ste z lastnim cvetenjem, da bi se spotikali ob skrotovičenost omahljivosti drugih, ki izgubljajo dragocen čas in energijo za ukvarjanje s tem, kaj počno drugi. Naravnega ne morete zalotiti pri tem početju, niti pri poskakovanju v čase, ki jih ni. Če bi se bor s previsa primerjal s tistimi na plodni ravnini, ne bi nikdar pognal korenin. Če bi si rekel, 'Vam je lahko, ker imate debelo zemljo in druga drevesa za podporo, jaz sem pa sam in le malo prsti je v tej razpoki', bi sploh ne začel rasti. Ali pa, 'Zahtevam take pogoje kot jih imate vi, sicer ne bom rasel'.

V naravi in naravnemu ni tovrstne miselne aktivnosti.
Naraven in narava tiho svojo pesem pojo in polno Živijo
svoje enkratno darilo sledeč le enemu cilju, Svetlobi.

Borova raznovrstnost od vitke upogljivosti do nepremakljive čvrstosti, je zares presenetljiva. Razvidna je tudi v tem, da raste povsod; odlično se znajde v vlažni in izsušeni prsti, na skalnih ali barjanskih tleh. Kakšna bi bila prvotna raznovrstnost te vrste dreves, pa lahko le slutim.

Sama se čutim bolj sorodna boru z naše parcele, kot balerinskemu, ne po telesu, pač pa po duhu. Prestopila sem prag tolerance klanjanja ožini misli, ki me z zahtevami in kaznimi prisiljuje v ubogljivost. Ne morem ji več streči, zares ji ne moreč več dajati ne svoje pozornosti, ne svojega telesa. Ne zaradi kaprice, pač pa se mi telo že leta postavlja po robu, zadnje tri leta pa me je povsem onemogočilo. Tako kot pri naš boru, tudi meni rastoča energija ne dovoli klanjanja k zadevam tega sveta, ki hočejo mojo svetloba ujeti v steklenico, pač pa le k naravni inerciji dvigovanja, da se čutim kot puščica, ki šine naravnost skozi pokrov smrtnih prisil, ne da bi se zanihala ali se upognila. V tem berem mojstrsko gibkost, ki je oblikovana tako, da ne povzroča nobenega upora in nobene omahljivosti.

Ste sposobni prenesti napor in se spet postavite na noge pokončnejši kot prej? Ali pa stoični prenašate napore, ne da bi klecnili, se vznejevoljili ali se pomilovali? Ste gibki in se ne zlomite, tudi kadar se zdi vse proti vam in ostajate zanemarjeni v svojih željah? Ste radi v harmoniji z vsem okoli sebe in raje ustrezete drugim kot sebi? Ste vsestranski in se najdete v vsakem položaju kot bi bil v njem od nekdanj doma? Če je tako, potem ste človek bora. Če bi radi zmehčali svoje poteze in telo, si privzeli mehko v svoj značaj in eleganco manevriranja skozi življenjske izzive, potem se zadržujte ob tem drevesu.

Čeprav smo značajsko raziskali le nekaj dreves, lahko vidite, da bi bilo najbolje imeti kar se da raznolika drevesa, grmovja in cvetlice ves čas okoli sebe, ne posiljene v točno določen prostor z eno vrsto rastja na enem mestu. Čeprav se zdi enostavno, nam naučeno znanje pri ohranjanju ali oživljanju naravnosti ne hodi na roke. Zato sem pri moji želji, da bi razumela drevesa rekla, da je to pomenilo želeti si umreti kot podružbljena, nenaravna oseba in hvaležno sprejeti to, kar ostane.

Od takrat do danes sem pozabljala, kar me je učil človek sedečega uma in se urila v večini brisanja osebne zgodovine, zaustavljanja notranjega dvogovora in drugih, ki naravnost znova izvablajo na plan. Pri tem mi je bila borova prisotnost izjemno v pomoč, tudi bukev in hrast, jelša in jelka, breza in gaber, kostanj in oreh, javor in macesen so me negovali v dvigovanju zvena na Življenjski mir, saj so bili pogosteje v moji bližini kot ljudje.

Sedem let bolj ali manj samotnega gozdnega obdobja me je poučilo o Življenju bolj kot fakulteta, s katere sem takrat še sveža prišla. Bolj nekoristno kot je bilo znanje, ki sem ga tam prejela, bi težko našli. Leta izpostavljanja našemu izobraževanju so se iz tihote gozda zdela tako oddaljena od naravnosti, da so odpadla kot listje jeseni z dreves, brez truda in povsem naravno kot maska, ki jo po koncu maškarade odložim v pozabljenje.

Bivanja v gozdu ne morete improvizirati skozi video igrice ali notranje upodabljanje med stenami in ne boste našli nadomestka zanj, ne glede na to, kako inovativni ste. Zato ne boste sprevideli prevare tega sveta, dokler ne boste nasičeni z zvenom narave do te mere, da je v vas več tišine kot je miselne aktivnosti.

Le mir in narava vam bosta razprostrla,
mogoče eno najbolj očitnih neskladij tega sveta,
da nobena oblika ali vrsta ne prevladuje nad drugo.

Če se to zgodi, se nemudoma sproži naravna uravnolovka in uravna energijsko prisotnost med vrstami (o tem sem pisala v Uravnolovka Življenja <https://solahosta.com/2020/06/05/odpoved-kot-prag-nove-zavesti-1-7-uravnolovka-zivljenja>).

Tako postane to neskladje prav v oči bijoče v okolju kjer se vse sili, da bi mi vladalo, brez spoštovanja do tega, ali to hočem ali ne. Kamorkoli v naravo pogledate, berete spoštovanje, značilno za živa bitja, da si izprašajo dovoljenje pri vstopu v prostor drugega in še to z namen najvišjega dobrega za vse vpletene. Nikakor pa ne prikrito, z lažno obljubo, da vas premami v privoljenje in s korenjčkom na vrvici, da vas prevara v nekaj, kar sami od sebe ne bi nikdar izbrali. Ta nasilna invazivnost v intimo drugega je v naravi nedopustna, v človeškem svetu pa je uzakonjeno pravilo. Lahko slutite silovitost prevare, da se ob tem vaša naravnost ne zdrami z vsemi alarmi, ki jih premore in vas obvaruje pred nevarnostjo.

Če ste iskreni, bi na tem mestu morali priznati, da ste slišali alarme, preden ste privolili v katerokoli iluzornost, pa ste jih zanemarili. Razloge ste našli v strahu ujete misli, ki vas po pravilu odvrča od vas samih in vaše naravnosti, ker bi to bil njen konec.

Da bi zrahljali pritisk ujete misli na vašo naravnost in odločitve, se odprite za neznano in pestrosti dovolite vstop vase. Prijem statične energije uma zrahljate tako, da jo spravite v tek z gibkostjo in okretnostjo, ki ju poseblja prav borov zven. Če veliko sedite v zaprtem prostoru, razredčite to energijo z enako količino in še malo več gibanja v naravi. Če veliko govorite, prav toliko in še malo več molčite. Če je vaše gibanje nemirno, ga v enaki in še malo večji meri spravlajte v umirjeno gibanje, celo mirovanje. Navezanost na od katerekoli stvari, početje ali človeka zrahljate s postenjem od tega v enaki in še malo večji meri.

Rekli boste, da se to ne da. Vse dneve sedite v službi, potem imate še skrb za domače in to in ono, in vam ostane le kakšna ura čez vikend, v kateri bi lahko rahljali ta pritisk. Razumem vaše izhodišče, sama sem bila ravno tam. Jetnica lastne pameti. Zato vam pravim, da je nega notranje tišine vse, kar potrebujete, da se zavarujete pred njo. Z njo zanete iskra Življenja, ki najprej presvetli misel, da jo vidite v njeni ozkosti, nato presvetli tudi telo. Blagor tistemu, ki bo zapustil samega sebe, nemudoma bo deležen Milosti Življenja, ne šele po smrti.

Dovolj je, da izrazite voljo, da zahrepenite po Miru in življenje bo poseglo vmes in vam tlakovalo pot v vam bolj lasten ritem Življenja. Ne more pa tega narediti, če odnehate, preden se rahljanja sploh lotite. Poraženi ste, preden ste začeli. To je past uma, na pamet in v naprej ve, da se nekaj ne da in sploh ne preizkusite svoje volje, za katero je dovolj iskra hotenja, da zaneti plamen.

Notranja čistost, skupaj z naravnim bivalnim okoljem sta dvakratni zaščiti pred napadi ujete misli in krajami vaše pozornosti.

Zapomnite si, notranji mir in naravno okolje sta najvišji zaščiti,
ki sta vam v vsakem trenutku brezplačno na voljo.

Vse ostalo, za kar je potreben material, človeška roka in denar,
je neskončno nižje v moči zaščite. Notranji mir in naravno okolje
sta vabilo za aktivacijo, ali vklop svetlobnega telesa,
ki je neprebojen ščit, ki ga tema ne predere.

Spomnite se tega, ko boste naslednjič zaslišali glas misli, ki vam pravi, zakaj se prav danes ne lotite notranje čistke in ne najdete priložnosti za umiritev. Ali pa, ko ste soočeni s slabo voljo soljudi in jih zadušite še s svojo slabo voljo, namesto, da bi najprej poskrbeli za lastno čistost in jih ob njihovi šibkosti podprli z ljubečim pogledom polnim drevesnega razumevanja. Ta vas boža tudi, kadar ga špikate s svojim nemirrom in nejevoljo.

Vidite zdaj, kakšna visoka matematika stoji za nego notranjega miru in ni višjega izraza Ljubezni od njega. Niti ene hvale ne boste več potrebovali izreči, ko boste hvaležnost postali in Mir Živeli. Najvišjo hvalo boru, ki vam je podaril svojo gibko energijo izkažete tako, da gibkost oživljate po sebi. Vedno ste, četudi ne veste, ojačevalnik energij, karkoli oživite po sebi, povečate. Kaj že je to, kar povečujete?

Ko bo ljudje le vedeli, da imajo čarobno palico ves čas pri sebi, se ne bi trudili za tolikere nevredne stvari. Kultura sibirskih Vedrusov me naravnost navdušuje. Oni prav tako poznajo in oživljajo moč pestrosti, zato na vsakem rodnem posestvu ohranjajo vsaj 9000 različnih rastlinskih vrst, od katerih mlad par pozna značaj in pogoje rasti vsake do njih. Večji raznolikosti naravnih vrst kot ste izpostavljeni, bolj celovita postaja vaša energija. Vedruska posest je ozelenela in zagozdena, na njej ne najdete nenaravnih struktur. Bivališče je živo in enostavno, z ekipo spretnih postavljeno v enem dnevu ali dveh, ne da bi poseglo v obliko in rastje pokrajine. Kljub milejšim pogojem bivanja kot jih imajo Rusi, pri nas še vedno oživljamo tradicijo popolnega uničenja narave tam, kjer postavimo bivališče. Kako lahko in svobodno bi bilo vaše Življenje, če bi se pustili navdihovati življenjski preprostosti.

Ozdravitev potrebuje prepišnost in pretočnost, predvsem pa mnogovrstnost, raznolikost, v kateri nič ne prevladuje.
Ničesar se ne oklepajte in ničesar ne bo, kar bi morali braniti.

Kličem borove moči, naj vam podarijo duhovne prožnosti in notranje gibkosti, da boste radostni zapuščali vse, kar vam ne dovoli razpreti kril in zaživeti sebi prijaznejše bivanje v misli, besedi in dejanju.